

своята владѣтелска властъ и да образува една велика българска държава на Балканския полуостровъ. Въ неговия политиченъ планъ влизало и завладяването на византийската столица, Цариградъ и унищожението на византийската държава въ Европа. За изпълнение на плана си той си служилъ както съ дипломация, тѣй и съ груба сила. Крумъ вѣщо се възползувалъ отъ унищожението на аварската държава отъ франкитѣ и по миренъ начинъ завладѣлъ нейната източна половина и присъединилъ къмъ държавата си всичкитѣ словѣнски, аварски и прабългарски области, които се намирили тамъ заедно съ Тимокската и Браничевската областъ. Слѣдъ като се усилилъ на западъ, той обърналъ погледитѣ си на юго-изтокъ къмъ византийската държава, и неговитѣ войски (809) се явили въ струмската долина и подиръ кръвопролитно сражение завладѣли гр. София⁹⁰. Блѣскавата му побѣда въ сражението съ византийския императоръ Никифоръ (811), въ което послѣдниятъ падналъ убитъ и настѣпилитѣ слѣдъ това безредици въ византийската държава му прѣдоставили на пълно разположение цѣла Тракия до стѣнитѣ на Цариградъ. Той безъ особено съпротивление завладѣлъ Пловдивъ, Стара-Загора, Одринъ и всички укрѣпени градове по брѣговетѣ на Черно Море, които до тогава не се намирили въ владѣние на българитѣ⁹¹. Крумъ въодушевенъ отъ блѣскавитѣ си военни и политични сполуки и убѣденъ въ своитѣ сили и въ слабостта на византийцитѣ, рѣшилъ да изпълни и крайната точка на плана си — да усвои Цариградъ. Но въ срѣдата на приготовленията си за този великъ воененъ походъ внезапно се поминалъ (814).

⁹⁰ Theoph. I, 752.

„ Cedr. II, 36.

⁹¹ Theoph. I, 772, 786, 778.